

Arrest

nr. 282 084 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HALLI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. HALLI en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar meerderjarige dochter, mevrouw N.C.C., van Italiaanse nationaliteit.

1.2. Op 23 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2022 werd ingediend door:
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.02.2022 gezinshereniging aan met haar dochter, zijnde N.C.C. (...) ((...)), van Italiaanse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Naast documenten die de verwantschap met de referent dienen aan te tonen, maakte betrokkene volgende bewijsstukken over:

- E-mail vanwege de referentiepersoon met uitleg over de financiële steun aan betrokkene met bijhorende 'Customer Statement' GTBank vanaf 2019*
- Attest OCMW Oud-Tumhout dd. 10.03.2022*
- Aanslagbiljet personenbelasting - inkomsten van 2019 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot*
- Gezinssamenstelling in Nigeria dd. 30.11.2021*

Gezien betrokkene de aanvraag indient in toepassing van artikel 47/1 van de wet, dient enkel te worden nagegaan of betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Artikel 47/1 stelt immers expliciet dat personen die onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de wet vallen, waaronder bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van de referent (artikel 40bis, §2,4°), worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 47/1.

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Er wordt een gezinssamenstelling voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon ingeschreven stond in Italië terwijl zij sedert augustus 2016 woonachtig is in België. Tevens, betrokkene maakte niet deel van het gezin van de referentiepersoon maar omgekeerd, zij maakte deel uit van het gezin van haar ouders. Het gegeven dat betrokkene op 25.02.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om

bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. Nergens blijkt dat betrokkene thans opgevolgd wordt in het kader van een medische behandeling."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de weigeringsbeslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) in combinatie met artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidbeginsel alsook van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Na enkele theoretische beschouwingen, licht de verzoekende partij haar eerste middel onder meer toe als volgt:

"2.-

Verzoekster heeft in casu op datum van 25 februari 2022 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Italiaanse dochter.

Verzoekster heeft zich gericht tot de gemeente om de procedure gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis Vw., in te dienen, nu zij als bloedverwant in opgaande lijn onder de voorwaarden van dit wetsartikel valt.

Onterecht wordt door verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging geweigerd, te meer de bestreden beslissing is gesteund op een verkeerde toepassing van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat verwerende partij verkeerdelijk artikel 47/1 Vw. heeft toegepast bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij stelt namelijk onterecht het volgende:

"Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;'"

Dit motief is compleet onjuist en stemt niet overeen met de werkelijkheid nu verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van 40bis §2, 4° Vw., als zijnde een bloedverwant in

opgaande lijn (ouder) van een Unieburger. Het moge duidelijk zijn dat verzoeker de aanvraag in toepassing van artikel 40bis Vw. heeft ingediend.

In casu heeft verwerende partij dan ook foutief de aanvraag van verzoekster beoordeeld in toepassing van artikel 47/1 Vw., welke van toepassing is op andere familieleden, zijnde de familieleden van een Unieburger die niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 40bis Vw. Terwijl verzoekster in casu wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40bis Vw. valt en een geenszins valt onder artikel 47/1 Vw.

Dat verzoekster wordt uitgesloten van artikel 47/1 Vw. en niet onder dit toepassingsgebied valt, wordt evenzeer, enigszins contradictorisch vastgesteld en niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij spreekt zichzelf tegen en heeft namelijk het volgende gesteld: "Gezien betrokkene de aanvraag indient in toepassing van artikel 47/1 van de wet, dient enkel te worden nagegaan of betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Artikel 47/1 stelt immers expliciet dat personen die onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de wet vallen, waaronder bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van de referent (artikel 40bis, §2,4°), worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 47/1."

Verwerende partij geeft hier expliciet aan dat de bloedverwanten in opgaande lijn niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 47/1 Vw., hetgeen niet wordt betwist door verzoekster. Wat verzoekster wel manifest betwist is dat zij een aanvraag tot gezinshereniging zou hebben ingediend in toepassing van artikel 47/1 Vw. in plaats van in toepassing van artikel 40bis Vw.

Hoewel verwerende partij afdoende kennis had van de verwantschap van verzoekster met de referentiepersoon, en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster een bloedverwant in opgaande lijn is van de Unieburger, heeft zij moedwillig het verkeerde wetsartikel toegepast bij de beoordeling.

Verzoekster heeft echter de aanvraag ingediend in toepassing van 40bis §2, 4° Vw. nu zij onder het toepassingsgebied valt van dit wetsartikel, zijnde in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, m.n. een bloedverwant in opgaande lijn, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Kortom, de volledige weigeringsbeslissing is gesteund op een verkeerd wetsartikel, m.n. artikel 47/1 Vw., terwijl verwerende partij de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster diende te beoordelen in toepassing van artikel 40bis Vw.!

*Hierdoor heeft verwerende partij de formele motiveringsplicht dan ook manifest geschonden.
(...)*

4. -

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de overheid een besluit zorgvuldig dient voor te bereiden en te nemen. Meer bepaald dient, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, de beslissing te stoeien op een correcte feitenvinding en indien nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (R.v.St. Randjbin, nr. 26044 van 9 januari 1986; R.v.St., Hawwask, nr. 28378 van 2 juli 1987).

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier heeft genegeerd.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoekster niet ernstig en grondig werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken en in strijd is met artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Verwerende partij heeft in casu een onzorgvuldige beslissing genomen gezien zij vooreerst de beslissing heeft gesteund op een verkeerd wetsartikel, alsook omwille van het feit dat zij geen rekening heeft gehouden met alle bijgebrachte stukken en deze geenszins heeft gemotiveerd, en tevens omwille van het feit dat verwerende partij geen belangenafweging heeft gedaan. Hierdoor handelt verwerende partij bovendien op een kennelijk onredelijke wijze.

B/ Besluit

De bestreden beslissing is foutief, gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

De formele motiveringsplicht, alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel zijn in casu geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet alsook naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op 25 februari 2022 gezinshereniging aanvroeg met haar dochter van Italiaanse nationaliteit, op grond van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet: *'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'*, dat naast documenten die de verwantschap dienen aan te tonen, de verzoekende partij volgende bewijsstukken overmaakte: *"E-mail vanwege de referentiepersoon met uitleg over de financiële steun aan betrokkene met bijhorende 'Customer Statement' GTBank vanaf 2019, Attest OCMW Oud-Turnhout dd. 10.03.2022, Aanslagbiljet personenbelasting - inkomsten van 2019 op naam van de referentiepersoon en haar Echtgenoot, Gezinssamenstelling in Nigeria dd. 30.11.2021"*. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat aldus enkel dient te worden nagegaan of zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet immers expliciet stelt dat personen die onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de wet vallen, waaronder bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn, worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Voorts motiveert zij dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens, dat er een

gezinssamenstelling wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon ingeschreven stond in Italië terwijl zij sedert augustus 2016 woonachtig is in België, dat zij tevens geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon maar omgekeerd, zij deel uitmaakte van het gezin van haar ouders, dat het gegeven dat zij op 25 februari 2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België geen afbreuk doet aan deze vaststellingen. Concluderend wordt gesteld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.1.4. De verzoekende partij betoogt dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Italiaanse dochter, dat zij zich heeft gericht tot de gemeente om de procedure in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, nu zij als bloedverwant in opgaande lijn onder de voorwaarden van dit artikel valt, dat onterecht door de verwerende partij de aanvraag wordt geweigerd te meer de bestreden beslissing gesteund is op de verkeerde toepassing van de Vreemdelingenwet, dat verkeerdelijk artikel 47/1 werd toegepast, dat het motief dat zij de gezinshereniging vroeg op grond van artikel 47/1, 2° compleet onjuist is en niet overeenstemt met de werkelijkheid nu zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet als zijnde een bloedverwant in opgaande lijn, ouder, van een Unieburger, dat het duidelijk is dat zij haar aanvraag in toepassing van artikel 40bis heeft ingediend. Zij meent dat de verwerende partij dan ook de aanvraag foutief heeft beoordeeld in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, welke van toepassing is op andere familieleden, zijnde de familieleden van de burger van de Unie die niet onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vallen, terwijl zij *in casu* wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40bis valt en niet onder artikel 47/1. Zij meent dat het feit dat zij wordt uitgesloten van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en niet onder dit toepassingsgebied valt evenzeer, enigszins contradictorisch, vastgesteld wordt door de verwerende partij daar zij motiveert dat voormelde bepaling expliciet stelt dat personen die onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de wet vallen, waaronder bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van de referent (artikel 40bis, §2, 4°) worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 47/1, dat de verwerende partij hier expliciet aangeeft dat bloedverwanten in opgaande lijn niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, wat zij *in casu* niet betwist. Zij betwist dat zij de aanvraag zou hebben ingediend in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat hoewel de verwerende partij kennis had van de verwantschapsband, en uit het administratief dossier blijkt dat zij een bloedverwant in opgaande lijn is van een Unieburger, zij moedwillig het verkeerde wetsartikel heeft toegepast bij de beoordeling, dat zij echter de aanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet nu zij onder het toepassingsgebied van dit artikel valt, zijnde in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, met name een bloedverwant in opgaande lijn, die te zijnen laste is, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, dat de huidige weigeringsbeslissing gesteund is op een verkeerd wetsartikel, met name artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet terwijl de verwerende partij de aanvraag diende te beoordelen in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dat hierdoor de formele motiveringsplicht manifest geschonden is. Zij stelt dat de verwerende partij een onzorgvuldige beslissing heeft genomen door de beslissing te steunen op een verkeerd wetsartikel.

3.1.5. Uit de bijlage 19ter, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij zich op 25 februari 2022 aanbood bij het gemeentebestuur van Oud-Turnhout met het oog op het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar meerderjarige dochter van Italiaanse nationaliteit. Uit het aanvraagformulier blijkt dat de verzoekende partij dit aanvraag *“in (...) hoedanigheid van (...) ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat Burgerzaken Oud-Turnhout op 24 februari 2022 per e-mail aan de referentiepersoon meedeelde dat zij het dossier hebben nagekeken, dat zij, indien zij de geboorteakte hebben, een procedure tot gezinshereniging kunnen opstarten en dat voor een gezinshereniging op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zij onder meer bewijzen van ten laste zijn dient voor te leggen. Het onderwerp van de voormelde e-mail is *“geboorteakte – opstarten procedure gezinshereniging – ouders”*. Uit het feit dat de bijlage 19ter pas op 25 februari 2022 werd opgesteld en er reeds een e-mail met inlichtingen voor de referentiepersoon werd opgesteld voor deze datum, blijkt duidelijk dat de referentiepersoon zich reeds voor 25 februari 2022 heeft gericht tot de diensten van Oud-Turnhout en de intentie tot het indienen van een aanvraag gezinshereniging voor haar

ouders heeft duidelijk gemaakt. Echter blijken uit het administratief dossier geen stukken die de intentie van de referentiepersoon voorafgaandelijk het ondertekenen van de bijlage 19ter op 25 februari 2022 weergeven, doch enkel het antwoord of de inlichting van de diensten van Oud-Turnhout op 24 februari 2022.

Hoewel de verzoekende partij op 25 februari 2022 het aanvraagformulier (bijlage 19ter) dat vermeldde dat zij de aanvraag indiende “*in (...) hoedanigheid van (...) ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*” ondertekende zodat mag verondersteld worden dat zij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan, dient de Raad vast te stellen dat uit de inhoud van het aanvraagformulier niet duidelijk blijkt dat het gaat om een aanvraag op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Immers wordt bovenaan het formulier gesteld dat de aanvraag werd “*(i)ngediend in toepassing van artikel 40bis, 40ter of 47/2(1) van de wet van 15 december 1980 (...)*”. Ook werd gevraagd in de voormelde bijlage 19ter, nadat aldus werd aangekruist dat het ging om een aanvraag ingediend “*in (...) hoedanigheid van (...) ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*”, om volgende documenten nog voor te leggen: “*bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin in land herkomst)*”.

Uit het aanvraagdocument blijkt dat het ging om een aanvraag gezinshereniging van een ouder, de verzoekende partij, in functie van haar meerderjarige dochter van Italiaanse nationaliteit. Indien de verzoekende partij een aanvraag had ingediend in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet – wat aldus geenszins eenduidig blijkt uit de aanvang van het aanvraagformulier – en de verwerende partij van mening is, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, dat een dergelijke aanvraag door een ouder van een Unieburger wel degelijk kan, doch enkel indien het gaat om een aanvraag als ander familielid deel uitmakend van het gezin in het herkomstland, daar de bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn “*in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden*” zijn en aldus niet kunnen beschouwd worden als “*andere familieleden van een burger van de Unie*” conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, is het helemaal niet duidelijk waarom de verwerende partij dan bewijzen van ten laste zijn opvraagt en pas in tweede instantie, gelet op het feit dat dit tussen haakjes vermeld wordt, bewijzen van het deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat uit de bijlage 19ter blijkt dat het gaat om een aanvraag gezinshereniging van de verzoekende partij als ouder van een meerderjarige dochter van Italiaanse nationaliteit, gelet op het feit dat naast het aangekruiste “*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*” niet vermeld staat dat dit gaat om familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en gezien uit de bijlage 19ter niet eenduidig blijkt dat de aanvraag werd ingediend in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en gelet op het feit dat de verwerende partij zonder te verduidelijken of het ging om een aanvraag op grond van artikel 40bis of op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, en na het aankruisen van “*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*”, vroeg om bijkomend bewijzen van het ten laste zijn over te maken, kan niet zonder meer gesteld worden dat de verzoekende partij de intentie had, nog minder dat zij zich akkoord heeft verklaard om een aanvraag in te dienen teneinde gezinshereniging te bekomen als ouder van een Unieburger op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, aldus, zoals de verwerende partij zelf aangeeft in de bestreden beslissing, niet als ouder die ten laste is van de referentiepersoon doch wel als familielid dat in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Gelet op het voorgaande en gelet het feit de referentiepersoon de dag van de aanvraag een e-mail overmaakte aan Burgerzaken Oud-Turnhout met uitleg over de financiële steun die de verzoekende partij kreeg van haar met bijhorende bewijsdocumenten, zoals overigens ook wordt bevestigd in de bestreden beslissing, en uit voormelde e-mail blijkt dat de referentiepersoon uiteenzet dat het gaat om bewijsstukken betreffende de “*financial dependence of the applicants from me as an Italian/EU citizen*”, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij meent dat zij de aanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet nu zij onder het toepassingsgebied van dit artikel valt, zijnde in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, met name een bloedverwant in opgaande lijn, die te zijnen laste is, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, dat de verwerende partij de aanvraag diende te beoordelen in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en dat door dit niet te doen de formele motiveringsplicht manifest geschonden is. Minstens wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond doordat de verwerende partij niet is overgegaan tot een deugdelijk onderzoek van de feitelijke en juridische aspecten van het dossier.

3.1.6. De opmerkingen van de verwerende partij in de verweernota beperken zich tot de repliek dat de verzoekende partij op de bijlage 19ter aankruiste dat zij de aanvraag indiende in de hoedanigheid van

“ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin” en deze aanvraag ondertekende. Gelet op wat voorafgaat kan de verwerende partij op grond van dit betoog niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Ook het loutere feit dat het de verzoekende partij vrijstaat een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.1.7. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in dezelfde bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3.3. De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER